

Minkätähden laki kieltää ehkäisyopin levittämisen

MINKÄTÄHDEN LAKI KIELTÄÄ EHKÄISYOPIN LEVITTÄMISEN.

Kirj. Margaret Sangner.

On aivan luonnollista ja sopuisuudessa kapitalististen lakien kanssa se, että on olemassa ankara rangaistus siitä, jos levittää tietoa lapsien luvun rajoittamisesta työläisten keskuuteen, kun tarkastamme näitä lakia ja nykyajan yhteiskuntarakenteen valossa.

Etelässä pienet, kalpekasvoiset yhdeksän ja kymmenvuotiaat lapset laahustavat telhtäisiin aikaisina kylminä talviaamuina ennen auringon nousua ja palaavat, kaksitoista tuntia raadettuaan, sitten kun aurinko on laskenut. Nämä pienokaiset ovat vain "apu laisina" äideillä, jotka myöskin raataavat myllyissä sillä aikaa kun isä on kotona hoitamassa pienempiä lapsia ja vie päivällisensä vaimolleen ja vanhemmille lapsille tehtaaseen.

Lähes kaikki näiden myllyjen eli tehtaisten osakkeenomistajat ovat lainlaatijakuntien ja kongressin jäseniä j. n. e., joilla on määräävä vaikutusvalta lakien laatimisessa. Ja se on heidän edukseen, että lapsiorjia syntyy maailmaan ja he katsovat, että laki pidetään voimassa, joka sitä etua valvoo.

Silloin kun naiset tietävät kuinka välttää lapsiorjia maailmaan tuottamasta, silloin tulee lapsityö lakkaamaan, ja ne lapset, jotka työläisille maailmaan syntyvät otetaan tervetulleina vastaan yhteiskunnassa ja heille annetaan vainoita ja leikkikenttiä missä he voivat viettää terveen lapsuusaikansa sen sijaan, että heidän ruumiinsa ja sielunsa jauheetaan liikevoitoiksi kuten tehdään tänä päivänä.

Suuri perhe lapsia on kaikista suurin este työläismiehelle ja naisella taloudellisen vapautensa saavuttamisessa. Se on heidän suurin taakkansa kaikin puolin. Useimmin on se mies, jolla on suuri perhe taakana lakkotaitelussa. Hän se on, jota on kaikista vaikein saada lakkoon, sillä se on hän ja hänen perheensä, joka siitä enimmän kärsii.

Voisi luetella useita tapahtumia, missä pari kolme työläisryhmää ovat rikkoneet lakon, ja kun tutkii syytä niin poikkeuksesta aina saa nähdä, että näillä miehillä oli suuret perheet, eivätkä he voineet nähdä perheidensä kärsivän.

Minun aikakauslehteni "The Woman Rebel" (naiskapinoitsija) kertoi työläisnaisille näistä asioista ja vielä enemmän. Leh-

tensa ja sanovat: "Ei. Ei yksikään sosialisti tule pyssyä kohottamaan eikä lipasinta vetämään, eikä sähkönappulaa painamaan hävitystyötä tehdäkseen."

Te rakennatte sotalaivoja. Mistä saatte miehiä, joilla voitte ne miehittää? Suunnitelkaa ilmalainne ja vedenalaisenne, mutta sosialistit eivät tule katselemaan kertausta Europan ihmisteuras- tuksesta.

Jos te miehet toimitte sotavarustelujen puolesta, niin matkalla varustautuu taisteluun äitien kanssa. Me taistelemme teitä vastaan kodeissa, kouluissa, puhujalavalla, tempeleissä ja kirkoissa.

Ei ainoatakaan lasta me luovuta kanaan ruuaksi. Äitiydellä on toinen tehtävä tässä maailmassa ja äitiys on voimakkaampi kuin sotavarustelut.

den toimittajana ja kustantajana tunsin toivon ja innostuksen heikua siinä myötätunnossa, jota osakseni sain naisilta yli Yhdysvaltain.

Minä näin, että rikkaat naiset, hallitsijain vaimot, saivat tietoja ehkäisyopista vaikeuksista.

Minä näin, että jos työläismiehen vaimo ei halua enempi lapsia, niin hänen täytyy turvaantua sikiöiden ulosajamiseen. Enempi kuin viisi sataa tuhatta sikiön ulosajoa tapahtuu Yhdysvalloissa joka vuosi ja kaksikymmentäviisituhatta kuolemaa tapahtuu sen seurauksena.

Minä näin, että ne olivat työläisnaisia, jotka tämän kuoleman listan täyttivät, sillä vaikkei työnantajan vaimo voi turvaantua sikiön ulosajoon, niin hän saa parhaimman hoidon mitä rahalla voi ostaa.

Minä näin, että Comstockin lait saivat aikaan nämä sikiö len ulosajamiset, tekevät hänestä tärkeästi tarpeellisen olion, samalla aikaa kun lainlaatiijat sulkevat Puritaaniset silmänsä.

Minä päätin antaa aikani ja työni tämän lain vastustamiseksi, ei lakikirjoista ja laillisten teknikoiden muodostaman barrikaadin takaa, vaan levittämällä tietoa suoranaisesti työväestön keskuuteen tehtaissa ja työpajoissa. Minun aikakauslehteni otettiin takavarikkoon ja minut pakoitettiin maanpakoon sellaiseen paikkaan, missä voim tehdä työtäni häiritsemättä.

Kun olen kaikki tehnyt, mitä tällä tavalla voim aikaan saada, niin minä palaan tarttuakseni asiaini lailliseen puoleen, iloiten siitä, että viranomaiset eivät voi vangita minun ylenkatsettani heidän typeryyttään kohtaan, eivätkä he voi työläisiltä riistää pois sitä tietoa, jonka työläiset ovat jo saaneet.

(Toimituksella ei ole tähän muuta lisättävää kuin seuraava mutinen leikattu päivälehdestä: "Staunton, Va., 10 p. joulukuuta. Pian sen jälkeen kun syntyi kaksoset Charles Taylorin kotiin, yrittä isä tehdä itsemurhan iskemällä kirveellä päähänsä ja sitten leikkasi kurkkunsa veitsellä. Lääkärit sanovat, että hän paranee, jos ei verenmyrkytystä tule. Taylorilla oli entisestään kahdeksan lasta.")

Vielä mainittakoon, kaikkien väärinkäsitysten välttämiseksi, että Margaret Sangner on itse kolmen lapsen äiti huolimatta tietoisuudestaan, kuinka lasten sikiytyminen voidaan välttää. — Toim.

Viinirypäleen musta terttu

(Jatk.)

"Minua lyödään jos viivyn hetkeäkään kauvemmin, oi rakas lapsi antakaa minun mennä."

"Minne menet, ja mitä var- ten?"

Morfa nousi vaivaloisesti j. vil- kuen joka suunnalle arasti veti Magdan niin lähelle ylitsensä, et- tä saattoi kuiskata aivan hänen korvaan "menen 'Korpelasta' saanko nyt lähtee?" Ja vastaan- ta odottamatta hän melkein juok- si polkua myöten ulos viinitar- hasta.

Magda tähyteli etäisyyteen, ja astui jonkun askeleen eteen- päin. Tullessaan siirtä sivuun köynnösoksia paremmin nähäk- seen. Tuolla virran vastakkaisel- la rannalla, tuuheiden lehtipuiden

suojassa näkyi kohoavan jylhä rakennus. Sen katto näkyi ja maa latut akkunan puitteet siinä kaik- ki. Tuolla oli aina niin hiljaista. Ainoastaan yhden kerran oli Mag- da nähnyt yhdestä ikkunasta va- loja. "Huh!" — Häntä puistutti muistellessaan sitä kesä-iltana jol- loin hän tapansa mukaan oli yk- sin soutelemassa, uskollinen Pun- toos mukanaan. Ilta oli myöhäi- nen ja pimeä mutta erittäin tyyni ja hiljainen kun hän äkkiä kuuli tuolta talosta valittavaa ääntä, kirkuntaa ja hätähuutoja ja sär- kyvän lasin ääntä. Sitten valo äk- kiä sammui, luukut paiskattiin kiinni ja kuolon hiljaisuus tuli ympärille.

Hengästyneenä juoksi Magda koiransa kanssa kotia, kertoi pal- velusväelle ja isälle asiasta sekä pyysi heitä heti menemään pai- kalle. Isä tuli hyvin levottomaksi, antoi kiireesti tiedon tästä sille laihalle, pitkälle naiselle, joka he- ti tuli paikalle. He puhelivat isän kanssa kauvan tuolla "Hänen" huoneessa ja Magda kuvitteli et- tä he riitelivät. Sitten saapui isä hänen luokseen ja hän oli aivan punainen kasvoiltaan. Hän koetti rauhoittaa Magdaa ja ankarasti kielsi menemästä koskaan enään souutelulle.

Vaikka Magda olikin silloin vielä lapsi, huomasi hän kuiten- kin, että tuolla naisella oli suuri vaikutusvalta hänen isänsä ylitse, joka ylenkatsetta ilmaisten poistu- i huoneesta kun "Hän" saapui sisäin.

Tuo kummallinen ja salaperäi- nen nainen ei koskaan ollut kat- sonut Magdaa silmiin. Nyt hän kuitenkin katsoi ja Magda luki noista pienistä kellertävän har- maista silmistä sellaista julmuutta ja kavaluutta että häntä pöyris tytti. Korskeasti lausui hän tees- kennellyllä lämmöllä väliin: "Mille Magda, te olette sairas, olette hermostunut ja tästä läh- tien ette saa mennä ulos yk- sin. Morfa seuratkoon aina teitä."

Silloin Magda hypähti pystyyn polki jalkaansa ja huusi: "Te ette saa määrätä minulle mitään, minä-en tunne teitä, te valehte- lette, että olen sairas."

"Hän" katsoi ilkeästi naurah- taen Magdaan ja poistui. Pian tuli eräs mies, joka sanoi itseään lääkäriksi ja ennenkuin hän astui huoneeseen tahtoi varmuuden siitä, ettei Magdan isä ollut ko- tona. Tuon miehen vilkkuva hä- täinen katse ja matelevan nöy- rän käytös ilmaisivat, ettei hän ollut mikään lääkäri, ei ainakaan lääkärin asioille tullut. Magda ly- hyesti vastasi hänelle: "Meillä on hyvä perhelääkäri jonka puoleen voim kääntyä tarpeen vaatiessa" sekä jätti miehen yksikseen.

Tämän jälkeen levisi palvelus- väen keskuudessa huhu, että Mag- da muka sairastaa eräänlaista tau- tia ja hän voi silloin tällöin nähdä näkyjä ja kuulla olemattomia ääniä, joten häntä ei kenenkään pidä uskoa, vaan heti ilmoittaa tästä "Hänelle".

Magda itki ja suri sitä kun hä- nestä koetettiin tehdä sairas. Kun isänsä saapui matkoiltaan kotia, kertoi hän tästä isälleen. Isän ei onnistunut vaikka koettikin sa- lata tyttäreltään suuttumustaan mikä kuohahti hänessä.

Tämän jälkeen alkoi talossa kummallista liikettä, Morfa usein poistui, palaten hengästyneenä. Usein valjastettiin hevoset vaan ajuri kieltäytyi puhumasta minne hän kyyditsi kenraalia. Postia saapui ja lähetettiin enemmän kuin ennen.

Äkkiä Magda kavalhti mietel- mistään. "Mitä huolin minä tois- ten asioista. Olkoot!" Mutta sa- malla juolahti hänen mieleensä eräs kummallinen tapahtuma. Se oli juuri vähää ennen kun hän kuuli tuolta "Korpelasta" hätä-

kasta? Olen varma siitä, ettei ai- nakaa tyttöjä, sillä he jo ymmär- tävät paremmin; he käsittävät, että ei heillä ole mitään mistä he voisivat ylistyksiä lukea. Ja var- tijallamme oli suuri työ ennen- kuin hän sai yhden työstä lan- sumaan ruokasiunauksen ääneen. Jokainen aina siirsi sen toiselle kunnes vihdoin viimein se joutui alankomaalaisen Annien tehtä- väksi — joka on vielä lapsi, ei vielä kuuttatoista täyttänyt. Hän painoi päänsä alas ja vielä kau- niilla huulillaan alkoi kertoa noita tuttuja sanoja. Alas painetuin päin toiset tytöt tirskuivat ja tekivät pilaa koko toimituksesta, kun Annie niin kovin vakavasti osansa suoritti. Vartija tietysti siitä ankarasti torni tyttöjä, jotka eivät voineet nauruaan hillitä.

"Sitten minä olen piru, jos syön tuota", sanoi vierustoverini, sysäten soppavatinensa syrjään. "Luulenpa, että joku tässä meidän kustannuksellamme rikas- tuu" hän sitten lisäsi niin kovaa, että jokainen pöydässä oleva sen kuuli.

"Hillitse kieleesi" ärjäsi varti- jamme, "tai muuten saat mennä pimeään kamariin uuden kerran". Tyttö kalpeni ja paino päänsä al- las. Mikähän kauhujen kamari sekin mahtaa olla?

Puolen tunnin sisällä olivat ty- töt taas kaikkiin työssään ja minut laitettiin kuuraamaan lattioita. Ihmettelen etteivät nämä lattiat eivät kokonaan kulu pois siitä a- linomaisesta hankauksesta mitä ne saavat. Minä luulen, että tämä on pahin rangaistus mitä on voi- tu keksiä — kuurata lattioita päi- vä päivän jälkeen ilman, että sii- hen olisi mitään tarvetta tai syy- tä. Minä en ole mikään opettaja tai reformisti, mutta sittenkin en minä voi nähdä, miten tämänlais- ten olojen voidaan otaksua saa- van muutoksen ihmisessä parem- paan päin. Mitä oppia ja valistusta siitä saapi, jos ryömyi lattialla harja ja rasu kädessä, kurraten ja kuivaten kunnes jokaista lun- takin ruumiissa kivistää.

Minä ihmettelen sitä, että mi- nussa on vielä niin paljon ener- giaa jällellä, että voim ajatuksiani paperille panna. Mutta ihmiset sa- novatkin, että pitkän harjoittelun jälkeen tulee joku tapa ihan kuin luontaiseksi, josta ei pääse eroon ja minä olen alkanut uskoa, että se on aivan totta, ainakin mitä minun kirjoittelukseni tulee. Minun ihan täytyy tätä aina teh- dä kuin suinkin vain on tilaisuus- ta huolimatta siitä, kuinka väsy- nyt olisin. Näen tyttöjen rientä- vän sisälle, joten minun täytyy nyt lopettaa. Tämä oli pieni lepo- hetki, jonka saimme illallisen jäl- keen. — Illalliseksi saimme ilert- tävää mustan sakeata kahvia il- man sokeria ja sitä samaa tyme- peä leipää.

(Jatk.)

AIDIN MIELIPIDE SOTA- VARUSTELUISTA

(Jatkoa ensimmäiseltä sivulta.)

ret, jos vaan äidit rientävät so- sialismin periaatteiden ymmärtä- miseen ja kasvattavat lapsensa kansainvälisen sosialismin hen- gessä.

Me emme anna lapsillemme pyssyjä leikkikaluiksi. Me emme petä heiltä sodan kauhujä. Me emme opeta heille pariopoika- liikkeen merkitystä siinä henges- sä kuin kapitalistit tekevät. Ja kahdenkymmenen vuoden pe- räst, kun tämän maan varustu- neisuus on kypsytynyt ja huude- taan: "Riviin! Tappakaa!", niin saamme me nauraa herrojen pu- hille.

Meidän miehemme ja poikam- me kymmenmiljoonaisena jouk- kona ristivät levollisena käsivar-